

Gleðilega páska!

Jesús upprisinn! Jesús vinnur sigur, en ekki óvinir hans, þeir, sem dæmdu hann til dauða og létu krossfesta hann. Jesús lifir og við lifum, ef við trúum á Jesúm.

Þetta segja páskarnir okkur, börn. Þeir tala við okkur um lífið, um lífið, sem aldrei deyr, um lífið, sem heitir *cilifa* lífið og *nýja* lífið. Og þeir segja, að þetta líf fáið fyrir Jesúm.

Það er gaman að lifa, þegar við lifum góða lífinu, nýja lífinu í guði, lífinu, sem Jesús lifði.

Þetta líf, sem hann lifði, vill Jesús gefa okkur. Og hann vill hjálpa okkur til þess að lifa þessu lífi. Svona gott getur Jesús látið lífið okkar verða. Hann getur látið það líkjast sínu lífi.

Ætti okkur þá ekki að þykja vænt um Jesúm? Auðvitað!
— Lofið þá Jesú að gera lífið ykkar gott líf, láta það líkjast lífinu hans. Þið munuð þá þakka guði fyrir lífið ykkar, hvort heldur það verður stutt eða langt.

Það gerir minnst til, hvort þið lífið lengi eða stutt hér. Alt er undir því komið, að þið lífið góða lífinu, lífinu, sem þið hafið gott af að lifa, og sem líka varð öðrum til góðs. Aðrir höfðu líka gott af því, að þið lifðuð.

Það er gaman að lifa, þegar við lifum sjálfum okkur og öðrum til góðs.

En munið það, börn, að án Jesú getur enginn lifað slíku lífi. Það er ekkert líf til, sem er slíkt, nema lífið, sem hann gefur.

Ó, lifum Jesú, lífsins herra kæra!
 Og lifum, Jesú hjarta-fórn að færa.
 Og lifum til að líkna, hjúkra, bjarga
 til lífsins hinu veika, vesla marga.

Notið tímann vel.

III.

Eg hef nú verið að tala við ykkur um þetta, börn. Og seinast sagði eg, að eg myndi tala meira um þetta við ykkur næst.

Eg vona þið hafið lesið það og tekið eftir því og hugsað um það. Mér þætti fyrir, ef þið hefðuð ekki gert það. Andliti á mér yrði þá svo leiðinlegt. En enginn með leiðinlegt andlit er velkominn í hópinn til ykkar. En það kemur ekki til þess. Þið hafið gert það. En þið hafið gert meira. Ég veit það. Þið hafið sagt við ykkur sjálf: „Það er satt, sem „Barna“-maðurinn segir. Við eigum að nota tímann vel. Og við skulum gera það.“

Eg þakka ykkur fyrir það. Mér þykir svo gaman að tala við ykkur, þegar þið takið svona eftir. Þá get eg haft góð áhrif á ykkur. Og til þess langar mig. Og þá fæ eg góðar viðtökur hjá ykkur. Þið segið mig velkominn, og gerið mér eitt-hvað gott. Og þá höfum við gaman og gott af að hittast.

En það meiddi mig, ef eg vissi, að þið vilduð ekki hlusta á mig og segðuð: „Hann er svo leiðinlegur, þessi karl! Við höfum ekkert gaman eða gagn af að hlusta á hann.“ — Elskurnar mínar! Þetta megið þið ekki segja. Ég vil ekki vera neinn karl, þegar eg kem til ykkar. Og allra sízt vil eg þá vera *leiðinlegur* karl. Uh! Það kemur hrollur í mig, þegar eg hugsá til þess.

En nú ætla eg að tala við ykkur um að nota tímann ykkar vel, bæta dálitlu við, úr því eg þykist vita, að þið hlustið á mig.

Kvöldin ykkar ætla eg að minna ykkur á. Og eg bið ykkur sérstaklega um þetta: *Notið vel kvöldin ykkar*.

Það fara margir unglingar og mörg börn, ekki síst í bæjunum, illa með kvöldin sín, ósköp illa. Og þau súpa svo af því alla æfi sína, aumingja-börnin. Þau hlýddu ekki foreldrum sínum. Þau vildu fá að gera það, sem þeim sjálfum sýndist. En

börn hafa aldrei gott af að gera það, sem þeim sjálfum sýnist, og vera óhlýðin foreldrum sínum. Þau hafa gott af að vera þeim hlýðin. Guð hefur sagt það.

Mörg börn eru svo sólgín í að vera úti á kvöldin, úti í myrkrinu og ólmast í sollinum. Ef þeim er bannað það, verða þau vond, fara að skæla, eða setjast út í horn með fýlu. Ósköp er það ljótt!

Börn eiga ekki að vera úti á kvöldin, þegar dimt er orðið. Þá eiga þau að fara inn og vera inni. Þau eiga að elska ljósið og vilja vera í ljósinu.

Þið hafið tekið eftir flugunum á kvöldin. Þær sækja inn að ljósinu úr myrkrinu. Vilja hreint ekki vera í myrkrinu, heldur þar sem ljósið er.

Þið ættuð að læra það af flugunum, að sækja úr myrkrinu inn í ljósið á kvöldin. Ekki hafa gaman af að vera úti í myrkrinu, heldur hafa gaman af að vera þar sem bjart er.

Myrkrið hefur ill áhrif á ykkur. Það kemur ykkur til þess að gera margt ljótt. Alt hið ljóta og illa er helst á ferðinni í myrkrinu. Þá eru vondu englarnir einkum á ferðinni með freistingarnar sínar, til þess að gera ykkur vond. Verið þess vegna ekki úti, börn, í myrkrinu á kvöldin. Verið inni í ljósinu. Leikið ykkur þar sem bjart er, og lærið það sem gott og fallett er á kvöldin.

Margir unglingar eru líka oft að flækjast úti á kvöldin, til þess að eyða kvöldunum sínum. Gera hvorki sjálfum sér né öðrum nokkurt gagn, heldur ógagnið tómt. Þeir fara sér til skemtunar inn á staði, sem ekki eru æfinlega hollir fyrir þá, og lenda í óhollum félagskap, sem spillir þeim á ýmsan hátt. Spillingin lædist að þeim í gervi skemtunarinnar og nær í þá. Og aldrei eru áhrif spillingarinnar jafn-hættuleg fyrir unglinga eins og þá, þegar hún kemur til þeirra í búningi saklausrar skemtunar. Brúkar skemtun, sem í sjálfu sér er saklaus, til þess að veiða þá með. Og mest á kvöldin leitast spillingin við að ná í unglingana. Og fyrst kemur hún æfinlega dularklædd, kemur til þess að skemta unga fólkinu á kvöldin. Kemur svo leikandi og létt og svo töfrandi skemtileg, eins og huldusveinn eða huldumey, eins og sagt er frá í huldufólks-æfintýrunum að huldufólkið hafi gert, þegar það vildi ná í fallegan pilt eða fallega stúlku.

„En margt býr í þokunni,

þig mun kannske iðra.“*)

Líka eru til staðir í sjálfu sér góðir, sem ungt fólk fer inn á

*) Sbr. kvæðið 129 í nýju „Söngvunum“.

á kvöldin; en eru þó vondir staðir fyrir ungt fólk, vegna þess það sitr þar fram eftir öllu kvöldi í þeirri trú, að það sé á góðum stað, en er þar þó einmitt að læra að flækjast úti á kvöldin. Gerir sjálfu sér ekkert gagn, en eyðir tíma og peningum.

Unglingur sá, sem ver kvöldunum sínum sér *in gamans og góðs* og *gagns* fyrir lífið, hann er ið safna sér *auð* fyrir ókomnin: tíma — auð, sem hann þarf á að halda. Hinn, sem *eyðir* kvöldunum sínum, safnar sér því, sem honum er til *ills* eins á ókomnum tíma.

Munið mig þá um það, börn, ykkar sjálfra vegna: *Farið vel með kvöldin ykkar!*

Eg skal segja ykkur eina sögu. Hún heitir:

PILTURINN, SEM FÉKK STÖÐUNA.

Hann var fátækur bóndason í Pennsylvaníu. Hann var námfús mjög og lagði mikið á sig til þess að geta lokið við skólanám sitt. Þegar það var búið, las hann einn dag auglýsingu í blaði um, að staða byðist handa hæfu ungmenni í banka í Chicago. Hann vildi reyna að fá stöðuna, og sagði frá því, hvað hann ætlaði sér. Þá var reynt að hafa hann ofan af því, en það tókst ekki. Hann var einbeittur, og lagði á stað. Þegar hann kom inn á skrifstofu bankastjórans og sagði honum erindi sitt, þrýsti bankastjórinn á hnapp. Maður kom óðar inn, leit framan í piltinn og virti hann vel fyrir sér, og fór svo út. Bankastjórinn sagði við piltinn, að hann skyldi koma aftur eftir viku.

Maðurinn, sem inn hafði komið, var leyniþjónn bankans, og átti að hafa nákvæmar gætur á piltum þeim, sem sóttu um stöðuna í bankanum. Það, sem hann átti að taka eftir í fari þeirra, var þetta fernt: hvort þeir væru *eyðslusamir*, hvort þeir hefðu nokkurn *löst*, og hvernig þeir verðu *sunnuðeginum* og *kvöldunum sínum*.

Eftir viku kemur pilturinn aftur, eins og honum hafði verið sagt. Bankastjórinn segir þá við hann, að 46 hafi sótt um stöðuna. Í viku hafi maður fylgt þeim eftir, til þess að finna, hvaða mann þeir hefðu að geyma. Tveir að eins af þessum hóp hafi staðist prófið. Sé hann annar þeirra. Og af því hann hafi fengið betri vitnisburðinn, þá fái hann stöðuna.

Við förum nærri um það, hvað vænt piltinum hafi þótt um þetta.

LÆRIÐ AF SÖGUNNI.

Sjáið nú til. Allur þessi hópur, sem sótti um stöðuna, var

látinn ganga undir próf. En prófið var ekki um það, hvað mikið þeir *kynnu*, heldur um það, hvernig þeir *væru*. Ekki megið þið af því halda samt, að standi á sama, hvort þið lærið nokkuð eða ekki neitt. Ó, nei! Þið eigið að læra alt það, sem þið getið. Það hafði pilturinn gert, sem sagan er um. En það er ekki *alt* undir því komið, að þið *kunnið* mikið. Það er *meira* undir því komið, að þið séuð *góð*.

Sagan sýnir ykkur nú, að það eru ekki að eins *lestir*, eins og t. d. drykkjuskapur, lauslæti, ljótt orðbragð, óráðvendni og óorðheldni, sem segja eftir ykkur og sýna, hvernig þið eruð. *Éyðslusemin*, að þið farið illa með peningana ykkar, gerir það líka. Hún segir eftir ykkur. — En það, sem mig langaði til að láta söguna sýna ykkur sérstaklega núna, var þetta, að ef þið farið illa með tímann ykkar, þá segir það eftir ykkur — segir frá því, að þið séuð ekki *góð*.

Það var gáð að því um piltana, hvernig þeir færu með tímann sinn, sérstaklega *sunnudaginn* og *kvöldin*. Það var líka látið segja til þess, hvort þeir væru *góðir* eða *vondir*. — Um *sunnudaginn* tala eg seinna við ykkur. Núna var eg að tala um *kvöldin*. Sjáið þá, hvað ríður á því, að fara vel með *kvöldin* sín. Hann hefði ekki fengið stöðuna, pilturinn, ef hann hefði farið illa með *kvöldin* sín. Og eins og tekið var eftir því, hvernig hann færi með *kvöldin* sín, eins er tekið eftir því, hvernig þið farið með *kvöldin* ykkar. Guð tekur eftir því. En menn taka líka eftir því. Því þau segja eftir ykkur, *kvöldin* ykkar, ef þið farið illa með þau. Þið komist ekki í neinar felur með það. Þau eru svo slæm með að segja eftir ykkur, *kvöldin*. Þið getið ekki komið þeim til að þegja. Það bindur enginu fyrir munninn á þeim, og það treður enginn upp í þau. Þau tala þrátt fyrir alt, *kvöldin*.

Þegar þið farið illa með *kvöldin*, þá farið þið ekki einungis illa með *tímann* ykkar; þið farið illa með ykkur *sjálf*. *Kvöldin* setja á ykkur merki fyrir lífið, ljót merki, sem ekki verða skafin burt. Þau setja á ykkur svartan blett, sem þvæst ekki af. En *kvöldin* mega ekki gera það. Þau mega ekki setja svartan blett á ykkur. Þið eruð mikils til of falleg, til þess að nokkur svartur blettur megi sjást á ykkur.

Farið þá vel með *kvöldin* ykkar, svo þau segi það eftir ykkur, sem fallest er og þið hafið sóma af — að merkin á ykkur eftir *kvöldin* verði *ljós-merki*. Munið það öll — *þið*, sem eigið að *vera ljóssins börn!*

Drjár páska-liljur.

(Þýdd saga eftir Celia M. Stone.)

Frú Sterling kom heim með þrjár páska-liljur. Grænu blada-typpin voru rétt búin að stinga sér upp úr moldinni. „Þetta er liljan þín, Tómas! Þetta þín, Elín! En þessi er mín“—sagði hún við börnin sín.

„Æ, hvað þessi kríli eru skritin, mamma! Verða þau nokkurn tíma að liljum?“—spurði Elín litla.

„Já, góða mín, ef við förum vel með þau. Við skulum setja þau þarna í sól-gluggann, og vökva þau vel. Tómasar er stærst, enda er hann orðinn stór drengur.“

„Hvað ætlar þú að gera við þína lilju, mamma?“

„Hún á að vera handa Lóís frænku.“

„Nei, það var gott! En hvað ætlar þú að gera við þína, Tumi?“—spurði Elín.

„Ég ætla að hafa hana sjálfur. Eg gef hana ekki burt í þetta sinn.“

„Viltu ekki senda kirkjunni hana, Tumi?“

„Nei, eg vil það ekki“—sagði Tumi.

„Ef enginn sendi kirkjunni okkar liljur, Tumi! — hvað myndum við þá gera?“

„Auðvitað vera án þeirra. Eg segi þér það, Elín, eg ætla sjálfur að hafa mína lilju í þetta sinn. Hannanú, þá veistu það!“ Og hann sagði þetta með svo miklum hávaða, að mamma hans tók fram í og sagði hægt: „Elín getur heyrt til þín, þó þú talir ekki alveg svona hátt.“ Og bætir svo við: „Við eigum að njóta eins mikillar ánægju af liljunum og okkur er unnt. Við megum gera við þær alveg eins og okkur sýnist. Mín á nú samt að vera handa Lóís frænku, og eg býst ekki við að breyta því áformi.“

Lóís frænka var heilsulaus. Í mörg ár hafði hún ekki farið neitt út hjá dóttur sinni, nema þegar hún var borin út. Og nú hafði hún ekki um langan tíma farið úr herberginu sínu. Tuma og Elínu þótti mjög vænt um hana, og mamma þeirra var einlæggt að finna upp á einhverju smávegis handa henni og láta það koma flatt upp á hana. Frú Sterling var raunar stöðugt að sýna öðrum kerleiks-greiða. Hún hafði ekki af miklum efnum að taka, svo hún gaf af hjarta.

Liljunum fór vel fram. Tumi vökvaði þær, og börnin voru tímunum saman hjá þeim og horfðu á þær.

Það var komið nálegt páskunum. Og á hverju kvöldi, þegar hr. Sterling kom frá starfi sínu, fór hann að skoða liljurnar. Lilja Tuma var stærst og blómlegust, en hinar voru fallegar. Daginn fyrir páska gekk frú Sterling að sól-glugganum, tók liljuna sína, lét hana vandlega í umbúðir, fleygði yfir sig sjalinu sínu og fór til Lóis frænku. Hún var ekki að heiman nema lítinn tíma, en þegar hún kom heim aftur, sagði Elín:

„Gerðu svo vel, mamma! og vefðu um liljuna mína. Ég ætla að fara með hana yfir til kirkjunnar. Börnin ætla að láta liljurnar sínar vera í sunnudagsskóla-salnum. Á eftir verður farið með þær til hælisins fyrir munadarlaus börn. Verður það ekki gaman, mamma?“

Ó, mamma!“—kallaði Tumi alt í einu—,ég hef gleymt — hún Ida Merry bað mig að fara til Jóa Warren. Hann fót-brotnaði, og Ida heldur, að honum leiðist. Móðir hans verður að yfirgefa hann part af tímanum, því hún þarf nú að vinna fyrir þeim báðum. Ég held eg fari undir eins.“

Og Tumi fór og var að heiman dálitinn tíma. Þegar hann kom heim aftur, sagði hann lítið. Gat þess að eins, að læknuirinn segði að Jói væri á batavegi. Hann fór til liljunnar sinnar, stóð þar lengi og horfði á hana. Hvað var hann að hugsa um? Frú Sterling sagði ekki orð. Hún leit út fyrir að vera önnum kafin við að sauma lítinn kjól handa Elínu. Þegar hún hætti að sauma stóð Tumi við hliðina á henni.

„Mamma, viltu vefja eins um liljuna mína eins og um þína? Ég ætla að fara með hana til Jóa Warren. Svo dögum skiftir hefur hann haft við rúmið hjá sér nokkrar „nellikur“, sem Ida Merry sendi honum. Hann skal nú fá liljuna mína.“

„Er það alvara þín að gefa hana burt, sonur mín?“

„Já, nú ætla eg mér það. Flýttu þér, mamma! Mig langar til þess að sjá, hvað vænt honum þykir um að fá hana.“

„Hún er falleg. Hún hefur skemt mér. Ég hélt aldrei eg myndi vilja gefa hana burt, en nú langar mig til þess. Jói misti stöðuna sína. Hann var lyftivélar-drengur. Og það tekur hann sárt. Þarna, nú er hún til; — er ekki svo?“

Og frú Sterling horfði á eftir honum, þegar hann gekk ofan strætið.

Um leið og hr. Sterling kom heim um kvöldið, og inn í stofuna, sagði hann: „Nei! Hvar eru liljurnar? Hvar er liljan þín, góða?“

„Fyrir handan hjá Lóis. Henni voru sendar fimm aðrar í dag eftir hádegið. Hún var glöð. Og núna einmitt fyrir hádegið lét DeWitt setja inn í herbergið hennar telefon, sem

tengdur er við kirkjuna. Svo hún býst við að njóta páskaanna með okkur í kirkjunni, söngsins og alls annars. Það var ánægjulegt að sjá Lóis. DeWitt var sannarlega hugsunarsamur.“

„De Witt er fyrirmyndar-tengdasonur“ — sagði hr. Sterling. „Hvar er liljan þín, Elín?“

„Ég bar mína yfir til kirkjunnar. Svo á að fara með hana til helis fyrir munaðarlaus börn. Er ekki gaman að því, pabbi?“

„Jú, jú! En hvar er þín, Tumi?“

„Ég fór með mína til Jóa Warren. Hann er bestur í skólunum. Hann fótbrotnaði fyrir viku. Og þau eru skelfilega fátæk. Hann hefur selt blöð á kvöldin, til þess að hjálpa mömmu sinni. Hann segist halda, að hann fái eitthvað að gera, þegar hann komist á fætur. En eg held hann kvíði fyrir samt. Mig langaði til þess að fara með liljuna mína til hans. Og eg hef aldrei séð neitt fólk verða eins fegið. Þau sögðust aldrei hafa átt páska-lilju. Að hugsa sér það, pabbi!“ — sagði Tumi og settist á stólbrikina hjá föður sínum — „að hafa aldrei átt páska-lilju, en eg hef átt sjálfur fimm!“

„Og gefið þær allar burt. Sonur minn! segðu Jóa, að drengurinn, sem unnið hefur á skrifstofunni hjá okkur, fari bráðum. Við skulum halda þeirri stöðu handa honum. Við gefum honum vinnu allan þann tíma, sem hann getur mist. Drengur, sem er eins ant um að hjálpa mömmu sinni, hlýtur að vera áreiðanlegur drengur.“ — Þá lagði faðir hans handlegginn um hálsinn á honum og sagði: „Mér þykir vænt um, að þú ert drengurinn minn, Tumi! Þú getur átt páska-hjartað, þó þú e'gir ekki neina páska-lilju.“

„Sameiningin“ kemr út mánaðarlega. Hvert númer tvær arkir heilar. Verð einn dollar um árið. Skrifstofa 118 Emily St., Winnipeg, Canada. „Börnin—barnablaðið nýja—er sérstök deild í „Sam.“, hálf örk. *Address* ritstjóra „Barnanna“: Selkirk, Man. — „Börnin“ koma og út sérstaklega—og eru seld fyrir 35 ct.

Hr. *Jón J. Vopni* er féhirðir og ráðsmaðr „Sam.“ og „Barnanna“. Einnig gegnir hann féhirðisstörfum fyrir kirkjufélagið, og sé honum greidd öll tillög í sjóð félagsins.

Address: Sameiningin, P. O. Box 689, Winnipeg, Man., Canada.